

Ordføreren (Ivar Berendsen): Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) har ikke Uret, naar han gaar ud fra, at det var med Flid, jeg benyttede Ordet „det offentlige“ i Stedet for „Stats“-Overtagelse. Det er et af de Spørgsmaal, som har været gennemdrøftede i Kommissionen, og hvor det ærede Medlem ikke er uvidende om, at jeg har staaet paa den Side, som ønsker størst mulig Adgang for Kommunerne til at deltage i Telefondrift, men hvorvidt det senere bliver Staten eller Kommunerne, der kommer til at drive Telefonerne her i Landet, det er et praktisk Spørgsmaal, som det hverken kan være Kommissionens eller et Folketingsudvalgs Opgave at indblande sig i. Adgangen for Kommunerne skal holdes aaben, længere kan man ikke komme. Det er derfor, jeg altid foretrækker at benytte det begge Driftsformer omfattende Udtryk „det offentlige“.

Til hvad det ærede Medlem bemærkede vedrørende den tvungne Voldgift, har jeg den enkelte Bemærkning at gøre, at for Privatbanernes Vedkommende indførtes ganske vist paa en vis Maade tvungen Voldgift, men kun fordi Personalet paa Forhaand var indgaaet derpaa, i Telefonkoncessionerne kunde den tvungne Voldgift ikke indføres, da Personalet ikke er indgaaet paa det. Det maa betragtes som, at vi er kommet langt frem ved, at det er lykkedes at gennemføre Adgang til tvungen Mægling, og jeg tager sikkert ikke fejl, naar jeg mener, at de to ærede Medlemmer, fra Frederikshavn (Thomas Larsen) og Gentofte (Abrahamsen), der i Kommissionen har taget Forbehold, fordi de ønskede den tvungne Voldgift, ligesom vi andre er relativt tilfredse med den Slutning, der er kommet paa disse i flere Henseender vanskelige Forhandlinger.

Saa vil jeg endnu sige til det ærede Medlem fra Assens, at den Optimisme, som er hans Styrke i det offentlige Liv, ogsaa synes at følge ham, naar han virkelig tænker sig Muligheden af, at Tryksager med Paragraffer kan blive endeligt afgørende for, hvorvidt Arbejdet et eller andet Sted her i Landet standses eller ej; nej, hvad der end staar i Post 11, saa er Livet meget stærkere end Post 11. Selv om der stod den mest afgørende tvungne Voldgift i Post 11, vilde Posten under en dybtgaaende Arbejdstvist ikke kunne hindre en Arbejdsstandsning, dersom Personalet i øvrigt mente, at det var fuldkommen nødvendigt at standse. Men der er for Resten i Koncessionen taget Foran-

staltninger mod det Tilfælde, idet baade Kommissionen og Folketingsudvalget har været ganske paa det rene med, at Telefondrift er en offentlig Trafik, der ikke maa kunne standses. Der er i alle Koncessioner taget det Forbehold, at skulde Selskaberne ikke være i Stand til for en Tid at drive deres Telefonvirksomhed, saaledes som den skal drives — og herunder er indbefattet den force majeure, som en Strejke vil være —, overtager det offentlige Driften saa længe. Der er ikke anden Udvej. Der er ikke Mulighed for gennem Lovbestemmelser at hindre Livets Gang, og ifald det virkelig nogen Sinde skulde blive saadan, hvad enhver maa haabe ikke maa ske, at Telefonfunktionærerne som Helhed eller et stort Flertal af dem beslutter at forsøge at standse Telefondriften her i Landet for en kortere eller længere Tid, saa er der ikke nogen som helst Paragraf, der kan hindre det.

Klaus Berntsen: Det glæder mig, at den ærede Ordfører har fundet, jeg er optimistisk, og det er jeg heldigvis ogsaa trods Aar og Alder. Jeg har virkelig været saa optimistisk at tro, at man kunde komme dertil, at alle her i Landet respekterede Aftaler og Love. Den ærede Ordfører siger, at det nytter aldeles ikke at indføre tvungen Voldgift, naar Arbejderne alligevel ikke vil være tilfredse med den Overenskomst, der kunde sluttes, og da disse Virksomheder, Telefondrift og Jernbanedrift, skulde holdes i Gang, maatte Staten saa overtage dem. . . . (Ordføreren [Ivar Berendsen]: Det offentlige). Det offentlige, ja, men f. Eks. paa Fyn har det offentlige jo i Forvejen Telefondriften, idet vi der har kommunal Drift. Men selv om nu Staten overtog Driften af Telefonen, hvordan i Alverden skulde saa Staten bære sig ad med at tvinge Funktionærerne til mod deres Villie at arbejde, naar de Selskaber, som havde Koncession, ikke kunde det? Det var rart, om man i Fremtiden kunde naa dertil, at min Optimisme kunde holde Stik, saaledes at alle Borgere i dette Land var lovydige, og at alle bøjede sig for Aftaler. Her maa der virkelig gribes ind fra Statens Side tidligere eller senere, men helst saa tidligt som muligt, thi saadan som det nu er begyndt at gaa, f. Eks. ved Havnen, kan det ikke gaa i Længden — saa hører jo alting op. Samfundet kan ikke taale den Slags Forstyrrelser. Men jeg vil spørge den ærede Ordfører: Hvad mener han med det, at hvor Privatdriften ikke kan fort-